

Nyéki Lajos

IDEGENBEN

Itt elzsibbad a láb, a gondolat,
nagy csecsemőként csak gügyög a férfi;
hiába szólnál, elvész a szavad:
többnapjárásra sincsen aki érti.

Órákon át tolongsz a föld alatt,
de hogy hová mégy, nincsen aki kérdi,
nyelvek peregnek, a tiéd dagad,
a fogad néma ajkad összevérzi,

és elbutultan, kóvályogva, vad,
könnyes szitkokkal viteted magad
csapóajtók közt, a tömegbe fúlva,

lépcsőkön föl-le, az Isten se tudja:
hová, kihez, miért. – Könnyed nyeled,
rázkódsz. De rád sem hederítenek.

BILINGVIS

Egyik nyelvem pörög,
másik lomhán dödög,
mit nyelne az egyik:
öklendi a másik,
egyik nem megy egyig,
másik menne százig,
néha összekapnak,
szanaszét hadarnak,
egy a másikba vág,
– melyiknek igazát
higgyem hát igaznak?

Pörölnek, vadulnak,
majd meg összebújnak
– szodomita párok –
meddő szerelemmel
hibbant szóvirágot
szülnek gyötrellemel,
sápadt ige-korcsot,
vérző ige-roncsot

(Bonjour, Ponge úr,
jócourage – bonkúrás
szóruul-szóra, seaura-seaurul,
csöbörből – vederbe)

Egyik nyelvem pörög,
másik nyelvem dörög,
egyik meg a másik
játszik, bújócskázik –

Az egyikből szíjat vágok,
másikból botot csinálok,
varázsostor-suhogásban
megbűvölöm a világot

JARDIN DES TUILERIES

Fegyelmezett természet.
Delelő autó-csordák.
Galambok árnya úszkál a fűvön.
Ürüléküktől szürkék a tetők
s a nimfák rücskös vállai.

Frissen borotvált pázsit,
fésült lombhajzatok.
Óriás körzők-, vonalzók-
szabta sétád egy félrelépést
sem tűrő balett.

Csak semmi vadság.
Fordulj kecsesen jobbra,
most balra – semmi indulat!
Kövesd az allék paszomántjait,

tanulj mértéket, dohogó magyar!

ÚTI VÁZLATOK

1.

Mont-Blanc

„Mint a Mont-Blanc csucsán a jég...”
A verskezdő hasonlat lám a versből kilép.
Mi ott jelkép csak, puszta szó,
itt látható, tapintható.

Gyúrd hát golyóvá a havat,
itt csikorog talpad alatt.

2.

Chamonix – Aix-les-Bains

Még a hegy tetején tél volt. Ahogy leszálltunk,
ősz lett: gomolygó köd és ónszínű lucsok,
még lejjebb tavaszi mezőkre tárult
a vonat ablaka. – S most itt a forró, tiszta,
nevető nyári nap fényzápóra zuhog,
a tetők izzanak.

Az évszakok színesfilmje így perdül vissza
néhány óra alatt.

3.

Lac du Bourget

Ez itt a tó, a Tó,
tavak között a legtavabb,
tükrén megállt a pillanat:
a mindig suhanó.

Jöhet nappalra éj,
ágakra rügy, majd puha hó,
itt örökké izzó való
egy kihűlt szenvedély.
Elvire régen halott, a költő s műve hullá
(alig élesztgeti az íráskutató),
de egy vers dallamát örökre megtanulta
– és arra ring a tó.

S bármilyen cinikus a turista-sereg,
költőnkről nevezett mézárszék, fogadó;
olajbűz járja át, szántsák propellerek,
ez itt a tó, a TÓ.

4.

Táncfesztivál

Svéd tornászlányok: kamaszos, nyúlánk
facsemeték, egyszerre ringanak
a park nyugdíjas tölgyei alatt.

De hirtelen megannyi fürge láng:
piros csizmák dobbannak szét a fűben,
kurjongatás-szikrák pattannak – nagyszerűen,
vad erdőtűzként tombol a gopák.

Egy fának dőlve Faun álldogál,
borzong, patája a lágy földbe vág.
(A tömeg felmorajlik: Serge Lifar...)

(Aix-les-Bains, 1957. július)

Buda László: Kriszti